

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 6Csp/101/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719203613
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Bauer
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2020:5719203613.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin sudcom Mgr. Martinom Bauerom v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, právne zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom v Bratislave, Mýtna 48, P.O.BOX 205, proti žalovanej: Mgr. Z. M., G.. XX.XX.XXXX, E. K. C. XXX/X, A., právne zastúpenej: STEHURA & partners, v.o.s., IČO: 47 246 863, so sídlom v Čadci, Fraňa Kráľa 2080, o zaplatenie 2.523,58 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Vo zvyšnej časti súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanej sa voči žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 55,42 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Žalobcovi sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručенou súdu dňa 30.08.2019 sa pôvodný žalobca Z. Ú. K., a.s., IČO: 31 320 155, so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1 (ďalej len „pôvodný žalobca“) domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 2.527,18 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 30.01.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Uviedol, že dňa 09.12.2013 uzavrel jeho právny predchodca so žalovanou zmluvu o pôžičke č. 6166729, na základe ktorej jej poskytol pôžičku vo výške 4.000 €, ktorú sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných 60 mesačných splátkach vo výške 106,46 €, a to až do celkovej sumy vo výške 6.387,60 €. Doposiaľ uhradila sumu 3.436,72 €. Keďže žalovaná porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé splátky riadne a včas, právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26.11.2016 vyzval žalovanú na úhradu dlžných splátok a upozornil ju na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Nakoľko k úhrade dlžných splátok nedošlo ani v dodatočne poskytnutej lehote, právny predchodca žalobcu dňa 19.01.2017 úver zosplatnil. Celkový dlh žalovanej ku dňu podania žaloby predstavuje sumu 2.527,18 €. Žalobca si zároveň uplatnil aj úroky z omeškania, a to od 6. dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti dlhu a náklady spojené s vymáhaním pohľadávky vo výške 3,60 €. Zmluvnú pokutu si neuplatňuje.

2. Súd konal a rozhodol aj v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, ktorý nepožiadal o odročenie pojednávania.

3. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise zistiť nasledovný skutkový stav:

4. Dňa 09.12.2013 uzavrel právny predchodca žalobcu so žalovanou zmluvu o poskytnutí najľahšej pôžičky, na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá pôžička vo výške 4.000 €, ktorú sa zaviazala splácať v 60 splátkach vo výške 106,46 €. Celková čiastka, ktorú sa zaviazala uhradiť je vo výške 6.387,60 €.

Ročná úroková sadzba a RPMN boli dojednané vo výške 22,20 %. Priemerná hodnota RPMN činí 21,09 %. Celkové náklady spotrebiteľa sú vo výške 2.387,60 €. Termín konečnej splatnosti je uvedený 12/2018.

5. Z prehľadu splátok a úhrad mal súd preukázať, že žalovaná ku dňu 31.07.2019 uhradila splátky v celkovej výške 3.436,72 €.

6. Elektronickým podaním zo dňa 17.10.2019 žalobca zobral žalobu čiastočne späť v časti o zaplatenie sumy 3,60 € s prísl. predstavujúcej náklady spojené s vymáhaním pohľadávky.

7. Písomným podaním doručeným súdu dňa 04.12.2019 sa žalovaná vyjadrila k podanej žalobe. Uviedla, že zmluva neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. Nemohla ovplyvniť obsah zmluvy. Neoboznámila sa s všeobecnými obchodnými podmienkami, pretože jej neboli poskytnuté. Zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru. V zmluve je uvedený len mesiac a rok (12/2018). Preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná je povinná vrátiť žalobcovi neuhradenú sumu úveru vo výške 563,28 €.

8. Elektronickým podaním zo dňa 10.01.2020 sa žalobca vyjadril k vyjadreniu žalovanej. Uviedol, že zmluva nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jeden dokument. Termín konečnej splatnosti je priamo uvedený v zmluve. V zmysle čl. V. zmluvných podmienok sú splátky splatné do 20. dňa v mesiaci a prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak. Termín konečnej splatnosti tak pripadol na deň 20.12.2018.

9. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní dňa 11.02.2020 uviedol, že žalovaná s podanou žalobou nesúhlasí. Predmetná zmluva o poskytnutí pôžičky neobsahuje všetky náležitosti, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch pre daný typ pôžičky vyžaduje. V zmluve absentuje termín konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f). Spotrebiteľ už v čase uzatvorenia zmluvy musí byť informovaný, kedy dôjde ku splatnosti, teda ku konečnej splatnosti úveru, to znamená, ktorým konkrétnym dňom, mesiacom a rokom, teda bez akýchkoľvek dodatočných matematických operácií. Vzhľadom na doktrinálny charakter ochrany spotrebiteľa je teda nutné pri výklade právnych noriem voľiť prístup, ktorý neumožní znevýhodnenie spotrebiteľa a takýmto výkladom je trvanie na požiadavke presne definovaného termínu konečnej splatnosti úveru, čo v danom prípade nie je uvedené a teda má sa za to, ako keby tento údaj absentoval úplne. Bez ohľadu na uvedené v zmluve absentuje uvedenie predpokladov použitých na výpočet RPMN, nakoľko údaj o RPMN predstavuje jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, nakoľko v ňom majú byť zohľadnené všetky náklady, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru, avšak pri údají o RPMN v zmysle zákonnej úpravy sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca preto jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej zmluve tento údaj chýba. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48 z 23.04.2008, kde v článku 10 ods. 2 písm. b/ sa uvádza, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítané v čase uzatvorenia zmluvy, pričom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery. Z týchto dôvodov teda máme za to, že predmetnú zmluvu, resp. predmetnú pôžičku alebo úver je v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a teda žalobcovi vznikol nárok len na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutou istinou a doteraz uhradenými platbami, čo predstavuje sumu 563,28 €.

10. Okresný súd Martin rozsudkom zo dňa 11.02.2020, č. k. 6Csp/101/2019-73, zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 563,28 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 563,28 € od 30.01.2017 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 55,42 % (výrok III.). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zmluva neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. V zmluve nie je uvedená určitým spôsobom konečná splatnosť úveru a v zmluve absentuje aj údaj o termíne splatnosti mesačných splátok, t.j., ktorý konkrétny deň v mesiaci sú splátky splatné. V zmluve sa nachádza údaj o konečnej splatnosti úveru uvedením mesiaca a roka (12/2018). Termín splatnosti splátok je uvedený v zmluvných podmienkach. Súd mal za to, že uvedený spôsob nie je postačujúci. Nebol dôvod, aby bol termín splatnosti splátok uvedený až v neprehľadných zmluvných podmienkach,

ktoré sú síce súčasťou zmluvy, ale spôsob, akým bol tento údaj oznámený žalovanej (umiestnenie v zmluve, veľkosť písma, prehľadnosť), má za následok, ako keby tento údaj nebol uvedený vôbec. Vzhľadom k uvedenému považoval úver v zmysle § 11 cit. zákona za bezúročný a bez poplatkov.

11. Uznesením zo dňa 11.03.2020, č. k. 6Csp/101/2019-120, súd pripustil zmenu strany sporu tak, že na strane žalobcu vystúpil z konania pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s. a na jeho miesto do konania vstúpil žalobca.

12. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 11.02.2020, č. k. 6Csp/101/2019-73, podal žalobca odvolanie proti výrokom II. a III., v ktorom uviedol, že právny názor súdu prvej inštancie nie je správny a je v rozpore s článkom 10. smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES. Žalovaná mala možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum a termíny splátok ako aj termín konečnej splatnosti úveru.

13. Žalovaná sa vyjadrila k podanému odvolaniu, ktoré považuje za nedôvodné. Súd správne konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti, a to termín konečnej splatnosti úveru a uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN.

14. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 12.10.2020, č. k. 5CoCsp/27/2020-198, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil vo výrokoch II. a III. a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. V ostatnej časti (výrok I.) zostal rozsudok nedotknutý. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zistil nesprávne právne posúdenie veci. Otázkou splnenia povinnosti uviesť údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. sa už v minulosti odvolací súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zaoberal a zhodne so súdom prvej inštancie ustálil záver, že zo zmluvy musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny úroku a poplatkov. Po vydaní rozsudku súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15 nebola a v súčasnosti ani nie je súdna prax jednotná. Uvedená právna otázka bola následne vyriešená aj najvyšším súdom, ktorý v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 konštatoval, že eurokonformným výkladom dospel k záveru, že v zmluvách nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis splátok. Zároveň odvolací súd poukázal aj na novelu zákona č. 129/2010 Z. z. vykonanú zákonom č. 279/2017 Z. z., na základe ktorej došlo k vypusteniu niektorých právnych viet v náležitosti zmluvy okrem iného aj vypusteniu termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktoré bolo nevyhnutné z dôvodov záveru rozsudku súdneho dvora EÚ. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v článku 10. ods. 2 Smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečí úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov.

15. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní dňa 24.11.2020 uviedol, že z uznesenia zrušujúceho odvolacieho súdu vyplýva, že tento zrušil rozsudok súdu prvej inštancie jedine z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil existenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľskom úvere, a to je uvedenie výšky, počtu a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať. Z tohto zrušujúceho uznesenia vyplýva, že jedine z tohto dôvodu bol zrušený rozsudok a teda, že táto náležitosť, teda chýbajúca náležitosť nespôsobuje bezúročnosť, bezpoplatkovosť. Tak ako aj súd prvej inštancie v zrušenom rozsudku uviedol, že predmetná zmluva okrem tejto náležitosti neobsahuje aj ďalšiu náležitosť, a to náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Z tohto dôvodu treba považovať predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný bez poplatku. Bez ohľadu na uvedené predmetná úverová zmluva neobsahuje aj ďalší údaj, a to údaj podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a to, že nie sú uvedené všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, nakoľko pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca stanovil, že nepostačuje len samotná výška RPMN tak, ako je v tomto prípade, ale poskytovateľ úveru musí uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, a preto aj z tohto dôvodu je potrebné považovať úver za bezúročný, bezpoplatkov. Táto obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľských úveroch je stanovená aj transponovanou smernicou európskeho parlamentu a rady 2008/48 z 23.04.2008, a to v článku 10. ods. 2 písm. g/. Aj z tohto jednoznačne vyplýva, že nie slovenský zákonodarca, ale európsky zákonodarca na celom jednotnom trhu vyžaduje, aby boli tieto predpoklady uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere, čo v danom prípade chýba. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pričom

v zmysle § 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úverov celkovou čiastkou sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V predmetnej zmluve sú uvedené celkové náklady spotrebiteľa, teda nie je uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, čo je taktiež v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

16. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 53 ods. 3 OZ Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 54 ods. 2 OZ V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 489 OZ záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon“) tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa § 9 ods. 2 písm. j) Zákona zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>18) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>> musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 11 ods. 1 písm. d) Zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 391 ods. 2 CSP Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

17. Na základe vykonaného dokazovania a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Ako už bolo konštatované v predchádzajúcom rozsudku, v danom prípade je predmetom konania nepochybne nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Z predložených listinných dôkazov mal súd preukázané, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou zmluvu o pôžičke. Zmluva bola uzatvorená za účinnosti zákona č. 129/2010 Z.z., preto musí obsahovať náležitosti uvedené v § 9 citovaného zákona. Zmluva o úvere obsahuje údaj o výške poskytnutého úveru v sume 4.000 €, údaj o celkovej čiastke v sume 6.387,60 €, údaj o počte splátok 60 a výške splátky v sume 106,46 %. Ďalej obsahuje ročnú úrokovú sadzbu a RPMN vo výške 22,20 % a údaj o priemernej hodnote RPMN vo výške 21,09 %. Údaj o tom z akých predpokladov vychádzal právny predchodca žalobcu pri výpočte RPMN v zmluve absentuje. Vymedzenie predpokladov, z ktorých žalobca pri výpočte RPMN vychádzal priamo v zmluve predstavuje podľa súdu podstatný údaj pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí za úver uhradiť a je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. Samotné uvedenie výšky RPMN bez uvedenia toho, aké predpoklady boli použité pre jej výpočet nepostačuje. Zákonodarcu jasne stanovil, že v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Uvedenie predpokladov použitých pre jej výpočet vyplýva aj z transponovanej smernice európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, konkrétne z článku 10. ods. 2 písm. g/ cit.: „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery.“ V dôsledku chýbajúcej obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy je nutné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Neuvedenie predpokladov na výpočet RPMN namietala aj žalovaná. Z dôvodu procesnej ekonómie sa súd touto argumentáciou žalovanej v predchádzajúcom rozsudku nezaoberal. V danom štádiu konania však bolo povinnosťou súdu vysporiadať sa aj s týmito námietkami žalovanej. Právna úprava účinná ku dňu uzatvorenia zmluvy ako aj v súčasnej dobe jednoznačne vyžaduje v zmluve o úvere uvedenie RPMN a uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť s uvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. Zákon v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy vyžadoval, aby zmluva obsahovala všetky

predpoklady použité na výpočet RPMN a do tejto kategórie je potrebné zaradiť aj matematický výpočet na základe, ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Nepostačuje iba odkaz veriteľa na prílohu č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z., keďže je zrejmé, že matematický výpočet vychádzajúci zo vzorca je zložitý, nie jednoduchý. Spotrebiteľ nie je schopný preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy a posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. V zmluve uvedená hodnota RPMN 22,20 % je v nesprávnej výške. V zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ Zákona účinného v čase uzavretia zmluvy sa poskytnutý úver považuje za bezúročný, ak je v zmluve uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Súd pri výpočte použil interaktívnu kalkulačku portálu Ministerstva financií SR (fininfo), pričom bolo zistené, že pri údajoch uvedených v zmluve by RPMN predstavovala nižšiu hodnotu 21,54 %. Pôžička bola poskytnutá vo výške 4.000 €, ktorú žalovaná doposiaľ uhradila vo výške 3.436,72 €. Žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy 563,28 €. Keďže predchádzajúcim rozsudkom bola žalovanej právoplatne uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi zostatok istiny úveru vo výške 563,28 € s prísl., vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

18. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 396 ods. 1, 3 CSP Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. O trovách konania súd rozhodol tak, že úspešnejšej žalovanej priznal voči žalobcovi pomerný nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia sumy 2.527,18 € spolu s prísl. a bol úspešný v rozsahu 563,28 € s prísl. Úspech žalobcu v konaní je v rozsahu 22,29 % a jeho neúspech 77,71 %. Čistý úspech žalovanej predstavuje 55,42 %. Žalobca bol neúspešný aj v časti čiastočného späťvzatia žaloby. Súd konštatuje, že procesné zavinenie na zastavení konania per analogiam podľa ust. § 256 ods. 1 CSP nesie žalobca, nakoľko nepreukázal, že by k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo pre správanie žalovanej. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nie je rozhodujúce, že o čiastočnom späťvzatiu žaloby súd nerozhodol. Súd musí zohľadniť, že koná už len o zvyšku pôvodne uplatneného nároku a je potrebné rozlíšiť mieru konečného procesného úspechu sporových strán. Zároveň bol súd prvej inštancie povinný rozhodnúť aj o náhrade trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, keďže odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie na základe žalovaným podaného odvolania. Preto mu súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 CSP (zásada úspechu v konaní) nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania - prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 CSP) tromi samostatnými výrokmi. Takéto rozhodnutie potom tvorí základ pre rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom uvedeným v § 262 ods. 2 CSP. Možno preto uzavrieť, že dovolacie konanie predstavuje v tomto smere samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť, nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách dovolacieho konania, s prihliadnutím na úspech sporovej strany v dovolacom konaní, bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (Uznesenie Ústavného súdu SR z 19. 11. 2019, sp. zn. I. ÚS 453/2019). O výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.